

Hän katsoi minuun, ja minä katsoin takaisin. Jännitys välillämme oli käsin kosketeltavaa. Kauhun ja inhon sekainen tunne sai pääni pyörälle, kun Sami tuijotti minua suoraan silmiin. Minä inhosin häntä. Niin paljon, että jopa pelkäsin. Hän hengitti kasvoilleni. Nopeasti, hengästyneenä, mutta vihaisena. Vihaisempana kuin koskaan. Se viha oli jotain kauhistuttavaa, sillä sen vihan, raivon, aihe olin minä. Hengitykseni salpaantui, kun hän lähestyi minua. Yritin huutaa, mutta Sami painoi kovaa käden suuni eteen. Hengitykseni muuttui hitaaksi, takkuilevaksi, ja hapen puute pisti vatsaani. Keuhkoni anoivat minua hengittämään, ja niin hengitinkin, nenäni kautta, mutta se ei riittänyt. Kiljuin paniikinsekaisena käteä vasten. Se ei ollut viisasta, sillä löit minua vatsaan. Kipu, jonka lyönti aiheutti, oli kaamea. Se murjoi sisuskalujani, löi mahalaukkuni kasaan ja sai tuskankyynleet nousemaan silmiini. Sami painoi kättään vielä kerran tiukemmin vasten suutani. Hänen kätensä painoi suutani niin kovaa, että hampaita särki, että hengitykseni oli yhtä tuskaa. Ja sitten, vihdoinkin, ikuisuudelta tuntuneen ajan jälkeen, hän irrotti kätensä suultani. Haukoin henkeäni, kuin olisin hukkumaisillani. Hapen ihanan lempeä raikkaus, oli helpottavan turvallista.